

ЗА ЧОВЕКА, КОЙТО СЕ ПРЕВЪРНАЛ НА ТИГЪР КИТАЙСКА ПРИКАЗКА

chitanka.info

Ще ви разкажа една стара, много стара приказка, за това, как загивали хората, понеже не сдържали себе си, а давали воля на злобата и завистта. Тогава те още не знаели нищо за Фат — оня мъдрец, когото наричат в Индия Буда. Да, тогава хората не знаели още доброто учение на кроткия Фат.

В окръга Тчан-Дзя-Ко живеели двама братя — Вен-Чан и Као-Чан. Вен-Чан бил по-стар, а Као-Чан — по-млад. Баща им бил отдавна умрял, майка им била стара и немощна. Братята се грижели сами за домакинството. Те не били женени. Защо не се били оженили? Ето защо.

В съседния окръг живеело бедно семейство, от рода Ву. Бащата Ву-Фу-Пей бил болнав, не можел да работи. Жена му и дъщеря му едва поддържали къщата. А дъщерята се казвала Ву-Фан-Су. Нея обикнал Вен-Чан.

Но баща ѝ не се съгласявал да я омъжи за Вен.

— Какво ще излезе от такава женитба? — казвал той. — Ние сме бедни. Ще се сродим със сиромас. Не ща. Нека Вен ми поправи къщата, нека ми даде пари, нека ми купи добитък — тогава ще му дам дъщеря си. Инак не може.

Вен бил търпелив. И у дома си работел, и с колата превозвал чуждо. Пестял колкото може и чакал да натрупа пари, та да се ожени за Ву-Фан-Су. А тя била хубавица и го обичала.

Ето защо Вен-Чан не бил женен. А по-малкият брат Као не се женел, поради това че не било по обичая младият да прежени стария.

Тъй изтекла година. Че и друга. Умрял болният Ву-Фу-Пей. А в това време настанал в окръга голям глад. Ву-Фан-Су останала сираче тъкмо когато почнала гладната година. В същото село живеел един богаташ, по име Чу-Анг. Лош човек бил той. Зъл по нрав и безчестен. Той все заглеждал Ву-Фан-Су, макар че бил женен.

Когато момата останала сираче, той пратил сватове в къщата ѝ. Поискал да я купи робиня. Много пари предложил.

Майката се била току-речи съгласила.

Но Ву-Фан-Су се разплакала и рекла:

— Моля ти се, мамо, недей ме дава на злия Чу-Анг. Дай ме на Вен-Чан. Той е сега богат, макар и не колкото Чу-Анг. Може да не живеем в голямо охолство, но поне ще бъда омъжена жена, а не

робиня. Все няма да гладувате, па и ти няма да носиш позора, че си продала дъщеря си за пари.

Майка ѝ я благословила.

— Нека стане, дъще, както казваш ти. Омъжи се за Вен-Чан.

Научил се Вен-Чан за това. С парите, що бил скътал, приготвил вкъщи всичко за сватба, изпратил подаръци в дома на момата, а после тръгнал и сам — да доведе булката.

Но щом стигнал в селото, пресрещнал го Чу-Анг със своите слуги. Нахвърлили се върху Вен.

— Ах, ти! Ти такъв, ти онакъв! Безсрамен голтако: риза нямаш на гърба си, а си тръгнал да отнемаш на господаря ни робинята. Булка ли си тръгнал да си търсиш? Ще ти дадем ние една булка. Как смееш да ни отнемаш момата?

Почнали да го бият.

А господарят им току викал и ги насъсквал, както се насъскват кучета:

— Удряйте, момчета! Бийте, не го жалете! Аз отговарям. Пребийте го от бой!

Размахали се слугите — кой, с каквото може. Удряли, удряли, та пребили момъка.

Веновият брат Као веднага подал тѣжба против богаташа. Но отговор от съдията не получил. Подал втора — до друг съдия. И тоя съдия му не отговорил. До когото и да се обръщал Као, никой не се застъпвал за него. Всички съдии били получили подаръци от богатия Чу-Анг. Всички били подкупени.

Тогава Као-Чан си казал:

— Хубава работа, добри хора! Както се вижда, от вас не мога да чакам правосъдие. Оня злосторник ви е подкупил до един. Щом не искате да го накажете вие, ще го накажа аз.

Наострил си той ножа и тръгнал към Чу-Анговото село — да си отмъстява. Тогава имало обичай — кръвта да се изкупва с кръв. Хората мислели, че на покойника ще олекне на оня свят, ако отмъстят за него.

Отишъл Као. Скрил се във високата трева, край пътя, да чака своя враг. Три дена и три ноци пролежал той там, като пълзял по корем, също както правят змиите.

Но Чу-Анг узнал що му се готви. Той си наел телопазител — силния борец Чао-Тун, прочут стрелец с лък. Знаело се, че — където

помери Чао-Тун, стрелата никога не сбърква: право в целта попада.

Ето що се случило с Као на петия ден.

Той лежал в тревата изгладнял, отслабнал, изсъхнал от умора. А денят бил горещ. Слънцето печало право от сред небето. Усетил Као, че му става нещо зле: главата му тежи, сякаш е от желязо, в ушите му звънтят силно камбани — звънтят, ще се пукнат от звънтеж. А пред очите му играят зелени кръгове.

Па и времето се променило. Най-напред било горещо и задушно, а после отведнъж застудяло, засвирил вятър, стъмнило се. Светкавици заиграли, гръмотевици затрещели, завалял дъжд, който се превърнал в градушка.

— Я гледай ти! — викал Као. — Кой ти чакаше такова време?

Скочил той, па се заоглеждал къде да се скрие. Няма къде. По едно време видял, че на бърдото стърчат развалини от стара обител. Затичал се Као нататък. Тича, а градушката го бие, дъждът го шибя по лицето, студеният вятър му къса дрехата.

Стигнал Као-Чан до развалините, блъснал вратата и се сблъскал с един стар бонза — жрец на чуждоземния бог Фат — Буда. Лицето на стареца му се сторило познато.

— Влез, момко! Влез, юначе! Ей че си се измокрил! Ти може да помниш: по-миналата година дохождах във ваше село и ти ме посрещна, нахрани ме и ме дари с милостиня. Радвам се, че сега пък аз ще мога да ти помогна. Скоро съблечи мокротото, па облечи ей това сухо!

И той подал на Као-Чан стара иноческа дреха. Облякъл се Као-Чан като инок, погледнал се и казал:

— Виж, колко съм нещастен. Измокрих се и измръзнах, като някой звяр. Дори по-зле, тъй като зверовете имат кожи, а аз нямам. По-добре беше да бях се родил звяр. Ех, де да бях тигър, много лесно бих прехапал гърлото на своя враг!

Вдигнал си тогава инокът — бонза ръцете над главата на Као, прошепнал някакви непознати думи и... изчезнал.

А Као?... Кой ще повярва, ако му кажа, що станало с него? Но това се случило в старо, много старо време, а тогава всичко ставало...

Цялото тяло на Као се покрило с козина, отзад му израсла опашка, на пръстите му се появили дълги закривени нокти. И Као станал — не Као, а тигър.

Тръснал тигърът Као глава, извил опашка и се затекъл надолу по пътя, право към онова място, дето лежал преди това в тревата. Стигнал там, прескочил храсталака и се спрял. Гледа — мъртво тяло лежи там — и това тяло е неговото, то е тялото на Као. Да, тялото на Као-Чан.

— Значи, Као-Чан е умрял, а душата му е преминала у мене, тигъра. Аз не съм Као-Чан: аз съм тигър.

Чудновато му се видяло, че гледа същото онова, което наричал по-рано свое тяло, и че то лежи сега в тревата. Отвлякъл тялото в падината и го хвърлил под вишните.

Сетне се върнал на пътя. Гледа: Чу-Анг се приближава със своите слуги и телопазители. Тигърът се снишил доземи, притиснал корем до тревата, размахал опашка и скочил на Чу-Анговия кон. Преди да успее някой да мигне с око, Чу-Анг вече лежал мъртъв на наземи с прехапано гърло, а тигърът му разкъсвал трупа.

Едва тогава пристигнал изостаналият назад телопазител Чао-Тун, силният борец и опитният стрелец. Изсвирила стрелата му и улучила тигъра право в слабината. Обърнал се тигърът и издъхнал.

Као-Чан изокал^[1], после изпъшкал. Чул той своя стон, сепнал се и си отворил очите.

Тъмно... нощем... Нищо не се вижда.

Пипнал момъкът с ръка около себе си: трева, храсти, дънери на дървета. Вслушал се: поточе ромоли. Станал Као-Чан, та се напил от рекичката. Олекнало му. Опитал се да си припомни какво е станало с него. Напразно. Нищо не си спомнял.

Съмнало се. Станал той и се измъкнал тихо на пътя. Срецнал един селянин с талига. Помолил му се да го откара у дома му.

Цяла неделя прележал Као на постеля, докле се съвземе и дойде на себе си. Научил се после, че злосторникът Чу-Анг е загинал, разкъсан от тигър, и че Чао-Тун застрелял тигъра. Като му казали това, нещо мътно му се обърнало в душата, но той не могъл да разбере нищо.

Още на другия ден отишъл при един врач — да го пита, що значи това. Врачът му гледал на чаша с вода, после — на купчина динени семки. Но нищо не могъл да му каже.

— Кого да питам? — рекъл Као на знахаря.

— Не знам кого. Ако щеш, иди в старата обител: там живее жрец на чужда вяра. Може пък той да ти каже.

Отишъл Као в обителта. Намерил инока — бонза и му разказал всичко, па го запитал що значи то.

Старецът му рекъл:

— Преди седмица нещо сънувах сън. Присъни ми се, че е дошъл при мене момък — той приличаше на тебе — и ме моли да го превърна на тигър. Аз се помолих — все насъне — на Фат — Буда и тоя човек се превърна на тигър. Друго не мога да ти кажа.

Тогава Као разбрал що е станало с него.

— Аз лежах в тревата, спомням си добре. Цели пет дена и пет ноци съм лежал гладен и жаден. Слънцето ме е пекло. Градушката ме е била. Леденият вятър ме е смразил и тялото ми е умряло, а душата ми е преминала в тигър. Когато са застреляли тигъра, душата ми се е върнала в тялото и Као-Чан е оживял отново.

— Тъй ще да е — казал инокът — будист. — Ти си разбрал учението на Буда — Фат, но едно не си още узнал. Аз ще ти го обясня. Моят учител Фат проповядваше да не убиваме. „Който убие — казваше той, — ще бъде убит“. Злосторникът е убил твоя брат, а тигърът е отнел неговия живот. Но — тъй като тигърът е разкъсал Чу-Анг, Чао-Тун е застрелял пък него. Разбра ли? Ако хората отмъстяват за убийството с убийство, кръв ще се лее, докле свят светува. Затова Буда — Фат ни учи да не убиваме.

Као-Чан се сбогувал с инока и му благодарил за поуката. Сетне се оженил за братовата си годеница, за да спаси нея и майка ѝ от гладна смърт.

[1] Изокал (*диал.*) — извикал — Бел.ел.кор. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.